

— Даже нищоженъ! изржмжъ изъ жгхла си Хайне и разлѣ чашата си.

Казахъ лека нощъ и си излѣзохъ други двама писатели: Драйчовъ и Дурманджиевъ: романистътъ, и популяриинъ расказвачъ — „нашииъ Гоголь“.

— Стана дума одевѣ за новия романъ на Драйчева и видѣхъ, че сички го високо оцѣнихте, подзе Правдовъ: — колкото за мене — азъ не мож да си обяснх секретата на незаслужения успѣхъ на това творение... Героитѣ сж обрисувани блѣдни, фабулата е неправдоподобна. Впрочемъ азъ не съмъ го челъ още... Чучарговъ! какво собствено има тамъ за прѣпоржка?

— Азъ не съмъ го челъ... но ми казахъ други: дървена работа...

— Но защо го фалатъ?

— Умственна незрѣлость и безвкусие у нашето общество... Печаленъ фактъ! забѣлѣжи строго докторъ Джанъ-Джанъ, като си дръпна дълбокомислено прошарената дълга брада.

— Колкото за Дурманджиева — неможемъ да му отрѣчемъ дарбица на популяренъ расказвачъ, издума Правдовъ: — но този човѣкъ рѣшително нѣма ни литературно развитие ни естетика. Неговитѣ хиледи пхти повтаряни сѣ сжщи фрази го праватъ несносенъ, а безчисленнитѣ му върволици отъ многоточия уморяватъ ти очитѣ...

— Той краде! забѣлѣжи Вериловъ, поетътъ.

— Да, краде, страшно краде, потвърдихъ и другитѣ.

— Кой го нарѣче Гоголь, този босъ литературенъ кърпачъ?

Това страховито развѣнчаване на отсѣтствующитѣ фана да плаши присѣтствующитѣ. Охотници да си вървжтъ нѣмаше. Но Вериловъ, поетътъ, се прѣстраши и си зе сбогомътъ.